

Sygn. akt II K 513/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w T. M. w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Oks – Kwapisiewicz, Maria Rytych

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. M.: M. F., J. P., A. R.

po rozpoznaniu w dniach 17.03.2015 r., 04.09.2015 r., 07.01.2016 r., 10.05.2016 r.

sprawy oskarżonych:

1. ***K. C.***

syna J. i Z. z domu S.

urodzonego w dniu (...) w Ł.

2. ***P. C.***

syna J. i Z. z domu S.

urodzonego w dniu (...) w B.

3. ***M. Z.***

syna K. i A. z domu J.

urodzonego w dniu (...) w B.

4. ***W. P.***

syna M. i M. z domu K.

urodzonego w dniu (...) w S.

oskarżonych o to, że:

W dniu 01 lutego 2014 r w miejscowości G. gm. Ż., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu D. K. (1), w ten sposób, że bili go pięściami i kopali go po całym ciele, czym narazili D. K. (1) na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci zwichnięcia prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł, które to obrażenia spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

tj. o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk

1. oskarżonego ***K. C.*** niewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **K. C.** kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem poniesionych przez oskarżonego w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy;

3. kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

1. oskarżonego **P. C.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **P. C.** kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem poniesionych przez oskarżonego w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy;

3. kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

1. oskarżonego **M. Z.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **M. Z.** kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem poniesionych przez oskarżonego w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy;

3. kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

1. oskarżonego **W. P.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **W. P.** kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem poniesionych przez oskarżonego w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy;

3. kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 513/14

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w T. M. postawił oskarżonym:

1. **K. C.**

2. **P. C.**

3. **M. Z.**

4. **W. P.**

zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że:

w dniu 01 lutego 2014 r w miejscowości G. gm. Ż., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu D. K. (1), w ten sposób, że bili go pięściami i kopali go po całym ciele, czym narazili D. K. (1) na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci zwichnięcia prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł, które to obrażenia spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

tj. przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k.

* * *

W dniu 24 maja 2016 roku pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego D. K. (2) adw. K. W. wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wskazując, że wniosek dotyczy całości wyroku.

W dniu 25 maja 2016 roku oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w T. M. wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wskazując, że wniosek dotyczy całości wyroku.

* * *

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 01 lutego 2014 roku w budynku OSP w miejscowości G. odbywało się przyjęcie z okazji 18 – tych urodzin K. C..

(wyjaśnienia oskarżonego K. C. – k. 103-104, k. 179-179v.;

zeznania świadka G. C. – k. 50-51, k. 189v.-190v.)

Na przyjęciu poza K. C. był m.in. P. C. z żoną, W. P. z żoną M. P. i dziećmi, M. Z. z dziewczyną A. T., G. C., J. C. (1), Z. C., D. C. z dziewczyną.

(wyjaśnienia oskarżonego W. P. – k. 100-101, k. 180v.;

wyjaśnienia oskarżonego P. C. – k. 106-107, k. 179v.-180;

wyjaśnienia oskarżonego M. Z. – k. 109-110, k. 180;

zeznania świadka G. C. – k. 50-51, k. 189v.-190v.;

zeznania świadka J. C. (1) – k. 52-53, k. 88-89, k. 190v.-192, k. 192v.;

zeznania świadka D. C. – k. 60-61, k. 269-270;

zeznania świadka A. T. – k. 63-63v., k. 76-77, k. 320-321)

W dniu 01 lutego 2014 roku D. K. (1) spożywał alkohol wraz z bratem Ł. w miejscowości L.. Następnie wrócił na posesję nr (...) w miejscowości G., gdzie zamieszkuje wraz z rodziną, i dołączył do braci żony E. D. L. i P. L., którzy spożywali alkohol na tarasie.

Około godziny 21:00 udał się po papierosy do sklepu mieszczącego się w budynku OSP w miejscowości G.. Przed sklepem stał samochód sklepowej J. Ż., ale sklep był zamknięty.

(częściowo zeznania świadka D. K. (1) – k. 14-15, k. 82v., k. 54v., k. 86v., k. 88v., k. 181-185;

częściowo zeznania świadka P. L. – k. 34-35, k. 64v., k. 66-67, k. 68-69, k. 70-71, k. 185v.-189v.;

częściowo zeznania świadka D. L. – k. 32-33, k. 72v., k. 74v., k. 76v., k. 78v., k. 80v., k. 266-269)

Brama wjazdowa na posesję nr (...) w miejscowości G. usytuowana jest około 23 metry od drzwi wejściowych do sklepu spożywczego w budynku OSP.

(szkic miejsca zdarzenia – k. 264;

szkic i dokumentacja fotograficzna – k. 285-288)

D. K. (1) chciał wejść do budynku OSP w miejscowości G.. Przy wejściu znajdował się J. C. (2), który otworzył drzwi i poinformował go, że impreza ma charakter zamknięty. J. C. (1) powstrzymywał D. K. (1) przed wejściem na salę. Wówczas D. K. (1) przewrócił się i leżał na kostce betonowej.

(zeznania świadka J. C. (1) – k. 52-53, k. 88-89, k. 190v.-192, k. 192v.;

zeznania świadka D. C. – k. 60-61, k. 269-270;

zeznania świadka A. T. – k. 63-63v., k. 76-77, k. 320-321)

Na miejsce zdarzenia przybiegli P. L. i D. L..

Przed budynkiem doszło do szarpaniny z uczestnikami imprezy w budynku OSP.

(częściowo zeznania świadka P. L. – k. 34-35, k. 64v., k. 66-67, k. 68-69, k. 70-71, k. 185v.-189v.;

częściowo zeznania świadka D. L. – k. 32-33, k. 72v., k. 74v., k. 76v., k. 78v., k. 80v., k. 266-269;

zeznania świadka G. C. – k. 50-51, k. 189v.-190v.;

zeznania świadka J. C. (1) – k. 52-53, k. 88-89, k. 190v-192, k. 192v.;

zeznania świadka D. C. – k. 60-61, k. 269-270;

częściowo zeznania świadka E. K. – k. 36-37, k. 192v.-195)

Na miejscu zdarzenia miała miejsce interwencja funkcjonariuszy Policji M. C. i T. J..

(zeznania świadka M. C. – k. 317v.-318;

zeznania świadka T. J. – k. 318v.-319v.;

notatka urzędowa – k. 1

kserokopie notatników służbowych – k. 218-221)

W dniu 01 lutego 2014 roku o godzinie 22:17 u K. C. stwierdzono 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 2-5)

W dniu 01 lutego 2014 roku o godzinie 22:37 u D. K. (1) stwierdzono 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(zeznania T. S. – k. 320;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 7;

kserokopie notatników służbowych – k. 207-211)

D. K. (1) przebywał w dniach 01-10 lutego 2014 roku w Oddziale O. U.Szpitala w T. M.

(częściowo zeznania świadka D. K. (1) – k. 14-15, k. 82v., k. 54v., k. 86v., k. 88v., k. 181-185;

karta informacyjna – k. 16;

dokumentacja medyczna leczenia D. K. (1) – k. 175;

dokumentacja medyczna D. K. (1) – k. 282)

W dniu 02 lutego 2014 roku około godziny 13:00 funkcjonariusz Policji R. D. rozmawiał w szpitalu w T. M. z D. K. (1), który stwierdził, że nie chce składać zawiadomienia, ponieważ był bardzo pijany i nie jest w stanie powiedzieć co działo się z nim w nocy.

(zeznania świadka R. D. – k. 318-318v.;

notatka urzędowa – k. 8)

W dniu 28 lutego 2014 roku funkcjonariusz Policji B. K. udał się miejsca zamieszkania D. K. (1) celem wykonania czynności w postaci przyjęcia protokolarnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. D. K. (1) stwierdził, że nie złoży zawiadomienia bez obecności swojego adwokata.

(zeznania B. K. – k. 319v.;

notatka urzędowa – k. 13)

U D. K. (1) stwierdzono zwichnięcie prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł, leczone doraźnie nastawieniem i unieruchomieniem gipsowym, ale wymagające w przyszłości operacji rekonstrukcyjnej.

Obrażenie to powoduje naruszenie czynności narządu ruchu na okres przekraczający 7 dni i kwalifikuje się do art. 157 § 1 k.p.k.

Obrażenie mogło powstać w wyniku pobicia w okolicznościach opisanego zdarzenia.

(opinia sądowo – lekarska – k. 44)

Obrażenia, które stwierdzono u pokrzywdzonego D. K. (1) mogły powstać w innych okolicznościach niż wskazywał pokrzywdzony. Taki uraz mógł powstać w wyniku upadku, gdzie siła upadku jest skoncentrowana na stawie kolanowym.

Obrzęk i bolesność są śladami po uderzeniu. Zakładając, że pokrzywdzony był ubrany nie musiał mieć otarć, ran, czy jakiś głębszych uszkodzeń.

Na wystąpienie danego urazu może mieć wpływ osobista kondycja organizmu osoby, np. czy to jest człowiek zwinny, czy ociężały. Wpływ może mieć również to czy wcześniej miał tego typu uraz. Ociężała osoba będzie bardziej narażona na tego typu urazy.

Przedmiotowy uraz mogło spowodować kopanie nogami oraz bicie pięściami, mogło również być kopnięcie, a następnie upadek z powodu barku stabilności.

(opinia sądowo – lekarska – k. 44)

ustna opinia uzupełniająca M. G. – k. 365-365v.)

K. C. ma 20 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Pozostaje na utrzymaniu rodziców.

K. C. nie leczył się psychologicznie, psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze – k. 112;

informacje podane przez oskarżonego K. C. do protokołu – k. 179)

K. C. nie był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 94, k. 150, k. 303)

P. C. ma 35 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu żonę i dwoje małoletnich dzieci. Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Pracuje jako rzeźnik z czego osiąga miesięczny dochód w wysokości 1600 – 1700 złotych netto.

P. C. nie leczył się psychologicznie, psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze – k. 113;

informacje podane przez oskarżonego P. C. do protokołu – k. 179)

P. C. był uprzednio karany.

Sąd Rejonowy w Brzezinach skazał **P. C.**:

- wyrokiem z dnia 02 października 2002 roku w sprawie II K 182/02 za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności (40 godzin miesięcznie)
- wyrokiem z dnia 09 kwietnia 2004 roku w sprawie II K 480/03 za czyn z art. 244 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat,
- wyrokiem z dnia 01 sierpnia 2006 roku w sprawie II K 111/06 za czyn z art. 244 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat.

(dane o karalności – k. 97-99, k. 151-152, k. 153-155, k. 311-313)

M. Z. ma 22 lata, jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu technik żywienia. Pracuje jako rzeźnik z czego osiąga dochód w wysokości 1500 – 1600 złotych.

M. Z. nie leczył się psychologicznie, psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze – k. 114;

informacje podane przez oskarżonego M. Z. do protokołu – k. 179)

M. Z. nie był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 95, k. 149, k. 302)

W. P. ma 36 lat, jest żonaty, posiada na utrzymaniu żonę i dwoje małoletnich dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe – rolnik-ogrodnik. Pracuje w firmie (...) w T. M.. z czego osiąga dochód w wysokości 1700 złotych netto miesięcznie.

W. P. nie leczył się psychologicznie, psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze – k. 115

informacje podane przez oskarżonego W. P. do protokołu – k. 179)

W. P. nie był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 96, k. 148, k. 301)

K. C. przesłuchany w dniu 20 czerwca 2014 roku na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 17 marca 2015 roku **K. C.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

K. C. odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśnił, że wie, iż jest oskarżony o doprowadzenie do uszkodzenia ciała D. K. (1). Kojarzy ten dzień. Miał wtedy osiemnaste urodziny. Nie brał udziału w zajściu. Nie został uderzony przez pokrzywdzonego. Nie wie czy brat – P. C. brał udział w zajściu.

(wyjaśnienia K. C. – k. 103-104, k. 179-179v.)

P. C. przesłuchany w dniu 20 czerwca 2014 roku w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 17 marca 2015 roku **P. C.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

P. C. odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśnił, że nie brał udziału w zdarzeniu, nie widział jak pokrzywdzony był bity. Był wtedy na sali z żoną. Później jak brat przyszedł na salę to oko miał podbite oko i miał przyłożony lód. Wyszedł do przedsionka i wrócił na salę. Do domu wrócił przed dziesiątą.

(wyjaśnienia P. C. – k. 106-107, k. 179v.-180)

M. Z. przesłuchany w dniu 20 czerwca 2014 roku w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 17 marca 2015 roku **M. Z.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

M. Z. odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśnił, że uczestniczył w imprezie urodzinowej C.. Nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonego. Przez chwilę był na zewnątrz, ale dziewczyna zabrała go na salę. Widział jak na miejsce przyjechali funkcjonariusze Policji. Żaden z policjantów z nim nie rozmawiał.

(wyjaśnienia M. Z. – k. 109-110, k. 180)

W. P. przesłuchany w dniu 20 czerwca 2014 roku w stadium przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na etapie postępowania sądowego na rozprawie w dniu 17 marca 2015 roku **W. P.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W. P. odpowiadając na pytanie obrońcy wyjaśnił, że był na tej uroczystości, nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonego. W trakcie imprezy był na sali.

(wyjaśnienia W. P. – k. 100-101, k. 180v.)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Na wstępie przedmiotowych rozważań zasygnalizować należy, że przystępując do osądu przedmiotowej sprawy sąd dysponował materiałem dowodowym, zgromadzonym przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, na okoliczność zaistniałego zdarzenia, który wymagał częściowego uzupełnienia.

Kontynuując powyższe, wskazać należy, iż w niniejszej sprawie bezsporna jest okoliczność, że **D. K. (1)** doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł, które to obrażenia spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Okoliczność ta znajduje

potwierdzenie w nieosobowym materiale dowodowym, a mianowicie w opinii sądowo – lekarskiej zarówno pisemnej, jak i ustnej, a nade wszystko nie był kwestionowana przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują opinie sądowo – lekarskie sporządzone przez lekarza specjalistę chirurga M. G.. Opinie te zostały sporządzone po zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską. Wskazane opinie są jasne, pełne i nie zawierają sprzeczności. Wynika z nich, że obrażenia jakich doznał **D. K. (1)** powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Znamiennym jest, iż biegły stwierdził, że obrażenia powyższe mogły powstać w okolicznościach przedstawionych przez pokrzywdzonego, ale mogły też powstać w innych okolicznościach.

Również bezsporną okolicznością jest fakt przebywania oskarżonych **K. C., P. C., M. Z. i W. P.** w miejscu zdarzenia, co wynika z ich wyjaśnień, jak i zeznań świadków – współuczestników imprezy odbywającej się w budynku Ochotniczej Straży Pożarnej.

Za niebudzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne. Chodzi tu oczywiście o takie dokumenty, jak szkic miejsca zdarzenia, szkic i dokumentację fotograficzną, notatki urzędowe, kserokopie notatników służbowych, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, kserokopie notatników służbowych, kartę informacyjną, dokumentacja medyczna leczenia D. K. (1), dane osobopoznawcze, dane o karalności. Sąd przyznał im moc dowodową, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu, a nadto ich treść nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania karnego.

Na kanwie niniejszej sprawy, oczywistym jest, iż kluczowe znaczenie ma ustalenie zdarzenia, które wywołało obrażenia w **D. K. (1)**.

Przede wszystkim, świadków w niniejszej sprawie pod względem dowodowym można podzielić na trzy grupy. Do pierwszej grupy można zaliczyć żonę pokrzywdzonego D. K. (1) – E. K. i jego szwagrów – D. L. i P. L., druga grupa to osoby współuczestniczące w imprezie w OSP – w większości rodzina i znajomi oskarżonych oraz trzecia grupa, to osoby do której należą funkcjonariusze Policji.

Sąd dał wiarę zeznaniom funkcjonariuszy Policji S. C., M. C., T. J., R. D., B. K. i T. S., którzy są osobami obcymi dla stron postępowania, dokonywali przepisanych prawem czynności postępowania przygotowawczego i obiektywnie zeznali o uzyskanych przez siebie informacjach istotnych dla postępowania.

Odnośnie zeznań pozostałych świadków Sąd podszedł do nich z dużą dozą ostrożności i podjął się trudu skrupulatnej ich weryfikacji, mając w polu widzenia, że osoby te jako osoby najbliższe bądź znajomi stron mogły być zainteresowane wynikiem toczącego się postępowania, a zatem ich relacje należało oceniać z ponadprzeciętną starannością.

Z zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego przez P. L. wynika, że po wybiegnięciu z podwórka zauważył leżącego D. K. (1), który był kopany po całym ciele przez **K. C., M. Z., W. P.**, a **P. C.** stał obok (k. 34-35). Pobiegł wraz z bratem D. L. przed budynek OSP i zaczęli się szarpać z w/w osobami. W czasie konfrontacji z oskarżonymi w postępowaniu przygotowawczym (k. 64-71) podtrzymał to, że widział kopiących pokrzywdzonego D. K. (1) **M. Z., K. C. i W. P.**, ale nie widział, aby **P. C.** kopał D.. Co więcej, podczas konfrontacji z P. C. oświadczył, że **P. C.** tylko się przyglądał zdarzeniu. Podnieść też należy, że z zeznań złożonych przed Sądem przez P. L. wynika, że **P. C.** nie kopał D. K. (1). Na rozprawie sądowej w dniu 17 marca 2015 roku świadek P. L. z rozbijającą szczerością przyznał także, że D. K. (1) nie pamiętał, co się stało w dniu zdarzenia i dlatego, jak byli u niego w szpitalu (on był u niego w poniedziałek) wówczas powiedzieli mu kto go kopał, ale też, że z bramy nie widzieli jak kopią szwagra tylko jak już byli na asfalcie.

Tymczasem z zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego przez D. L. (k. 32-33) wynika, że zauważył leżącego D. K. (1) na ziemi, który był kopany po całym ciele przez **K. C., M. Z., W. P. i P. C.**. Pobiegł z P. L. przed budynek OSP i zaczęli się szarpać z w/w osobami. W czasie konfrontacji z oskarżonymi w postępowaniu

przygotowawczym (k. 72-75, k. 78-81) podtrzymał to, że widział kopiących pokrzywdzonego D. K. (1) M. Z., **K. C.**, **W. P. i P. C.**. Natomiast z zeznań D. L. złożonych w postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 4 września 2015 roku wynika, tak jak ze złożonych w postępowaniu przygotowawczym, że wszyscy czterej oskarżeni kopali D. K. (1).

W odniesieniu do zeznań świadka E. K. to wskazać należy, iż świadek na etapie postępowania przygotowawczego podała (k. 36-37), że wyglądając przez okno zauważyła swojego brata D. L. szarpiącego się z W. P., a gdy udała się przed budynek OSP najpierw zaczęła rozdzielać szarpiących się, a później zobaczyła **K. C.** i **P. C.** kopiących po głowie jej męża D. K. (1). Przy czym zeznała też wtedy, że widziała tam **M. Z.**, który stał z boku i nie widziała, aby brał w tym udział. Natomiast z zeznań E. K. złożonych przed Sądem na rozprawie w dniu 17 marca 2015 roku wynika, że D. K. (1) był kopany (bez uszczegółowienia miejsca zadawania obrażeń) przez **K. C.**, **P. C. i M. Z.**, o którym to wcześniej świadek nie wspominała.

Z powyższych zeznań D. L., P. L. i E. K. wynika, że D. K. (1) miał być kopany po całym ciele, a później po głowie przez co najmniej dwóch mężczyzn, a w szczytowym momencie zdarzenia przez czterech mężczyzn, w wieku od 18 do 34 lat, przez okres czasu co najmniej kilku minut (D. K. (1) był kopany, zauważyli to bracia L., podbiegli, zaczęli się szarpać, zauważyła to E. K., podbiegła, rozdzielała szarpiących, podeszła do męża, który nadal był kopany). Przy czym, pokreślić należy, iż dostrzegalne są różnice w zeznaniach naocznych świadków zdarzenia D. L. i P. L. dotyczące udziału poszczególnych osób, a w szczególności udziału oskarżonych. Odnośnie zaś E. K. to oczywistym jest, iż dotarła ona dopiero po pewnym czasie od początkowej fazy zajścia, a więc w istocie jej wiedza też miała charakter ograniczony. Co więcej D. L. wskazywał na rozprawie, iż była ona prawdopodobnie dopiero od chwili przeniesienia szwagra. A zatem, przeczy to w zupełności relacjom E. K. w tym względzie.

W wyniku zdarzenia o przebiegu prezentowanym przez wyżej wymienionych świadków – rodzinę pokrzywdzonego, D. K. (1) rzekomo miał doznać tylko zwichnięcia prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł. Przy czym, słowo „tylko” użyte jest nieprzypadkowo, ponieważ zauważyć należy, iż pokrzywdzony miał być kopany przez czterech młodych mężczyzn przez dłuższy okres czasu.

Sąd zgadza się ze stanowiskiem biegłego sądowego, zgodnie z którym zakładając, że pokrzywdzony był ubrany nie musiał mieć otarć, ran, czy też głębszych uszkodzeń. Jednakże przyjęcie za wiarygodną wersji wydarzeń prezentowanej przez wyżej wymienionych świadków prowadziłoby do uznania, że wielokrotne kopanie po całym ciele, w tym po głowie, przez czterech młodych i w średnim wieku mężczyzn, zdrowych i w pełni sił, może doprowadzić tylko do jednego urazu umiejscowionego w dolnych partiach ciała. O ile faktycznie z uwagi na gruby, zimowy ubiór na korpusie, wszak jak zeznała E. K. D. K. (1) nogi miał schowane pod samochodem, mogły nie powstać wyraźne uszkodzenia, o tyle kopanie przez dwóch mężczyzn (tak jak podała E. K.) po głowie, zgodnie z doświadczeniem życiowym winno znaleźć odzwierciedlenie w obrażeniach pokrzywdzonego.

Podnieść należy, że z załączonej dokumentacji medycznej wynika, że w dniu 1 lutego 2014 roku D. L. i K. C. odnieśli obrażenia w postaci obrzęku z zasinieniem twarzy, zadrapania zewnętrznego kąta powiek oka lewego, rany wargi dolnej na wylot dziurawiającą śluzówkę przedsionka jamy ustnej, obrzęk nosa i obrzęk z bolesnością przy ruchach kciuka prawego oraz zasinienia okolic lewego oczodołu, lekkiej bolesności kości jarzmowej (stan po urazie głowy). Powyższe obrażenia są typowe dla pobicia i można było by przyjąć, że powstały w trakcie szamotaniny, które to zdarzenie nie jest przedmiotem prowadzonego postępowania.

Wobec powyższych, niczym nieuzasadnionych, rozbieżności w zeznaniach P. L., D. L. i E. K. i braku zgodności przedstawionej wersji wydarzeń z normalnymi ich następstwami, Sąd nie dał wiary zeznaniom P. L., D. L. i E. K. co do przebiegu zdarzenia przed budynkiem OSP w miejscowości G.. Zeznaniom w/w osób Sąd przyznał jedynie walor wiarygodności w takim zakresie, w jakim nie pozostają w opozycji do pozostałych uznanych za wiarygodne dowodów.

Świadek G. C. zeznał, że w pewnym momencie usłyszał, że się biją i wyszedł przed budynek OSP, gdzie leżał D. K. (1) i krzyczał, byli już przy nim E. K. i D. L.. Widział też przed remizą brata K. C., M. Z. i W. P. Jego brat P. C. wychodził na zewnątrz z nim. Na rozprawie dodał, że D. L. chciał się bić z W. P., ale powstrzymał go. Ponadto, dodał, że P. wychodził wraz z nim. W aspekcie powyższego, stwierdzić należy, że świadek posiada jedynie wiedzę jedynie o wydarzeniach,

które nastąpiły już po odniesieniu obrażeń przez D. K. (1). W ocenie Sądu możliwe jest, że w momencie gdy przed budynek OSP przybyli D. L. i P. L. doszło do szarpaniny, jednakże nie ma to znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych w zakresie obrażeń ciała, jakich doznał D. K. (1).

Świadek D. C. zeznał, że nic nie wie na temat pobicia, a jedynie, że ktoś chciał wejść do sali, a J. C. (1) powstrzymywał te osoby, szarpał się z nimi. W odniesieniu do relacji tego świadka wskazać też należy, iż podał on, że był pod wpływem alkoholu i w związku tym nie pamięta tych wydarzeń.

Świadek J. C. (1) zeznał, że D. K. (1) dobijał się do drzwi pomieszczenia w budynku OSP, w którym odbywała się impreza. Świadek zeznał też, że uchylił drzwi i odmówił D. K. (1) wejścia na salę, który zaczął ciągnąć klamkę, żeby wejść na sił do środka. Ponieważ D. K. (1) zaatakował J. C. (1) uderzając go w rękę, ten puścił drzwi. W wyniku nagłego otwarcia drzwi D. K. (1) przewrócił się. Następnie z imprezy wybiegło kilka osób, przybiegli bracia L. i doszło do szamotaniny. W tym czasie G. C. i P. C. byli na sali.

Powyższe okoliczności, co do zasady potwierdziła, świadek A. T., która zeznała, że pewien mężczyzna, będący pod wpływem alkoholu, chciał wejść na salę, a J. C. (1) nie chciał go wpuścić i chciał zamknąć drzwi. Trzymali oni drzwi za klamki i ciągnęli każdy w swoją stronę. Widziała to, ponieważ w tym czasie stała w przedsionku (pomieszczeniu przejściowym dzielącym salę od dworu) wraz z M. Z.

W ocenie Sądu wersja prezentowana przez świadka J. C. (1), potwierdzona przez zeznania D. C. i A. T., jest logiczna. Obrażenia których doznał D. K. (1) mogły powstać w wyżej wymienionych okolicznościach, a okoliczność, że później doszło do szamotaniny pomiędzy uczestnikami imprezy i braćmi L., nie przesądza o tym, że w jej trakcie zaatakowany był D. K. (1). Szamotanina miała miejsce, ale D. K. (1) doznał urazu wcześniej.

Wobec powyższego Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków J. C. (1), D. C. i A. T., gdyż są one spójne, logiczne i znajdują oparcie w nieosobowym materiale dowodowym.

Z uwagi na powyższe Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych K. C., P. C., M. Z. i W. P., którzy nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, uznając, że za odpowiadające prawdzie i zgodne z ustalonym na podstawie wiarygodnych zeznań świadków i wiarygodnym nieosobowym materiale dowodowym stanem faktycznym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. Ż., który udzielił pomocy D. K. (1) do czasu przyjazdu pogotowia ratunkowego. Jednakże wobec tego, że świadek nie posiadał informacji o okolicznościach wystąpienia u D. K. (1) obrażeń, Sąd nie wykorzystał ich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Zeznania D. K. (1), nie posłużyły do ustalenia przebiegu zdarzenia, gdyż jak sam pokrzywdzony stwierdził, nie pamiętał on co się wówczas wydarzyło, a wiedzę o przebiegu zdarzenia uzyskał od członków rodziny. Wprawdzie pokrzywdzony szczegółowo opisywał na etapie postępowania przygotowawczego (k. 14-15) okoliczności, w jakich rzekomo miało dojść do jego pobicia przez oskarżonych, niemniej jednak jak okazało się w postępowaniu sądowym, wiedzę w tym względzie czerpał z relacji szwagrow i żony. Opisując wówczas przebieg wydarzeń pokrzywdzony nawet słowem nie wspomniał, że ich nie pamięta, a przedstawił przebieg zajścia jako własną relację. Podkreślić należy, iż już w momencie ujawnienia tego faktu na rozprawie pozbawił się wiarygodności jako źródło dowodowe. Jednocześnie, dalsze jego relacje, w świetle takiego stanu rzeczy, należało oceniać niezwykle ostrożnie przez pryzmat faktu, iż kolejne jego zeznania mogą być obarczone tą samą wadą, a mianowicie być nieprawdziwe.

Sąd wykorzystał zeznania pokrzywdzonego jedynie do ustalenia tego, co robił przed znalezieniem się przy budynku OSP, a także, w zakresie tego, że odniesione obrażenie ciała wymagało leczenia, uznając depozycje D. K. (1) w tym zakresie za wiarygodne, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, któremu Sąd przyznał walor wiarygodności. W tym zakresie również Sąd dał wiarę zeznaniom P. L., D. L. i E. K., tzn. co do tego, kiedy D. K. (1) znalazł się przed budynkiem OSP. Sąd nie oceniał zeznań pokrzywdzonego w zakresie szczegółów przebytego leczenia, gdyż nie miało ono znaczenia dla poczynienia ustaleń w niniejszej sprawie.

W aspekcie powyższych rozważań, nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż impulsem do zainicjowania przedmiotowej sprawy i skierowania zarzutów względem oskarżonych, był rodzaj i charakter obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony i w konsekwencji związane z tym proces leczenia długotrwały i kosztowny.

Zgodnie z treścią art. 158 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

Przez pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku do atakujących należy przewaga. W wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego (broniących) się.

Przestępstwo z art. 158 k.k. (branie udziału w bójce lub pobiciu) stanowi relikw odpowiedzialności zbiorowej, a do przyjęcia odpowiedzialności za udział w pobiciu nie jest konieczne, by sprawca uderzył czy kopnął pokrzywdzonego lub w jakikolwiek inny sposób naruszył jego nietykalność cielesną. Wystarczy, by sprawca swoim zachowaniem, np. stworzeniem warunków ułatwiających działania bezpośrednich sprawców, postawą, a nawet samą obecnością wśród osób czynnie występujących przeciwko pokrzywdzonemu - przy braku jednoznacznie wyrażonego nieakceptowania takiego zachowania - zwiększał zagrożenie u pokrzywdzonego i przyczynił się do wzrostu dysproporcji siły pomiędzy sprawcami pobicia i pokrzywdzonym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07.09.2004 r., II KK 377/03, LEX nr 137739).

Przepis art. 158 k.k. nie określa sposobu udziału w bójce, co oznacza, że może to być każda forma świadomego współdziałania jej uczestników (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.04.2009 r., IV KK 14/09, opubl. OSNKW 2009/7/54). **Do przyjęcia udziału w tym przestępstwie (bójce lub pobiciu) wystarczy świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie ludzi.** Nie jest przy tym konieczne zadanie innej osobie uderzenia czy kopnięcia jej ani spowodowanie obrażenia ciała innej osoby, czy niebezpieczeństwa dla jej życia lub zdrowia. Wystarczy, by sprawca swoim zachowaniem przyczynił się do wzrostu sił po jednej ze stron zdarzenia stworzeniem warunków ułatwiających działania bezpośrednich sprawców, postawą a nawet samą obecnością wśród osób występujących przeciwko pokrzywdzonym i przez to stwarzał zagrożenie ofiary. Odpowiedzialność za udział w takim zdarzeniu ma charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Posłużenie się w art. 158 k.k. pojęciem "udział" powoduje, iż niektóre postaci współdziałania, które w wypadku innych typów byłyby zakwalifikowane jako podżeganie lub pomocnictwo, realizują znamiona postaci sprawczej udziału w bójce lub pobiciu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12.07.2012 r., II AKa 108/12, opubl. KZS 2012/9/38).

Podkreślenia wymaga fakt, że z punktu widzenia konstrukcji materialnoprawnej przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. nie jest konieczne stwierdzenie u pobitego wymienionych w nim obrażeń ciała. Skutkiem relewantnym dla tego typu przestępstwa jest bowiem już samo tylko narażenie pokrzywdzonego na uszczerbek na zdrowiu w znaczeniu, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k. lub narażenie go na dalej idące niebezpieczeństwo (tj. uszczerbku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub nawet utraty życia). Dla dokonania takiej oceny nie jest wcale niezbędne przeprowadzenie badania lekarskiego pokrzywdzonego lub odebranie relacji od samego pokrzywdzonego, **jeśli sąd dysponuje innymi wiarygodnymi dowodami co do charakteru i stopnia intensywności agresywnych poczynań oskarżonych** (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.12.2001 r., V KKN 336/00, LEX nr 51624).

Jak wynika z wiarygodnej opinii biegłego uraz, który odniósł D. K. (1) mógł być spowodowany przez kopanie nogami. Jednakże nie można wykluczyć, jak przekonywająco wskazał biegły, że obrażenia, które stwierdzono u pokrzywdzonego mogły powstać w innych okolicznościach niż wskazane przez D. L., P. L. i E. K.. Przy czym, biegły podniósł, że uraz taki mógł powstać w wyniku upadku, gdzie siła upadku jest skoncentrowana na stawie kolanowym. Zaznaczyć również należy, że pokrzywdzony mógł doznać urazu w wyniku upadku z powodu braku stabilności, który mógł wynikać z różnych przyczyn, np. popchnięcia, kopnięcia albo poślizgnięcia się na lodzie czy też stanu trzeźwości.

W tym stanie rzeczy, jak ustalił Sąd, do upadku pokrzywdzonego doszło w wyniku puszczenia trzymanyh przez J. C. (1) drzwi, które wcześniej z uporem ciągnął D. K. (1) w celu dostania się do budynku. Nie można zatem wykluczyć, że podłoże, na którym stał D. K. (1) było oblodzone (jak zeznał Z. Ż.), jak również, że wpływ na zachowanie równowagi przez D. K. (1) miało wcześniejsze spożywanie przez niego alkoholu.

W aspekcie powyższego, nie ulega wątpliwości, że analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż brak jest dowodów na to, że oskarżeni podjęli działania wypełniające znamiona czynu zabronionego stypizowanego w powołanym przepisie art. 158 k.k., polegające na biciu pięściami i kopaniu po całym ciele D. K. (1).

Nie budzi wątpliwości, że D. K. (1) doznał obrażeń ciała w postaci zwichnięcia prawego stawu kolanowego z jego niestabilnością na skutek uszkodzenia więzadeł, które to obrażenia spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, jednakże brak dowodów na to, że zostały one spowodowane przez oskarżonych K. C., P. C., M. Z. i W. P.

W związku z powyższym Sąd uznał, że zachowanie inkryminowane oskarżonym nie zostało im udowodnione. Tymczasem, podstawą wyroku skazującego mogą być wyłącznie fakty, które zostały udowodnione. Udowodnienie zaś oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu jest realnie niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może zostać wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że został on udowodniony. Udowodnienie przy tym następuje wówczas, gdy przeprowadzone dowody są obiektywnie przekonujące i wywołują subiektywnie przekonanie Sądu o zaistnieniu danego faktu, czyli o prawdziwości ustaleń. Wydanie wyroku skazującego w oparciu o posiadany materiał dowodowy stanowiłoby oczywistą obrazę zasady domniemania niewinności i zasady obiektywizmu.

Zważywszy na powyższe, jak to zostało wykazane w toku postępowania sądowego, brak jest dowodów, które pozwalałyby przyjąć, iż oskarżeni **K. C., P. C., M. Z. i W. P.** wzięli udział w pobiciu D. K. (1). Brak jest jednoznacznego i nie budzącego wątpliwości dowodu na to, że obrażenia których doznał D. K. (1) były wynikiem działań podjętych przez oskarżonych.

Bez wątpienia na organach procesowych, a więc również na Sądzie Rejonowym rozstrzygającym przedmiotową sprawę spoczywał obowiązek przestrzegania zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5 § 1 k.p.k. oraz zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.). Konsekwencją zaś baczenia na powołane normy, było stwierdzenie niemożności przypisania oskarżonym **K. C., P. C., M. Z. i W. P.** sprawstwa inkryminowanego im czynu.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd miał na względzie również, że zawsze wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości te nie zostaną usunięte, należy je wyłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991 r., WR 107/91, opubl. OSNKW 1992, nr 1, poz. 14). Zatem bezsprzecznie, wina oskarżonych powinna bezspornie zostać ustalona na podstawie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych co do okoliczności dokonania przestępstwa.

W aspekcie powyższego, konstatować należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy, konsekwencją wynikającą z zasady domniemania niewinności jest konieczność wydania wyroku uniewinniającego nie tylko z powodu całkowitego obalenia oskarżenia (gdy oskarżony jest niewinny), ale również i wtedy, gdy oskarżenie nie zostało dostatecznie udowodnione ze względu na występujące wątpliwości. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.02.1999 r., V KKN 362/097, opubl. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz 11).

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i oskarżonych **K. C., P. C., M. Z. i W. P.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego im czynu.

W oparciu o treść art. 632 pkt 2 k.p.k., zgodnie z którym w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu w sprawach z oskarżenia publicznego ponosi Skarb Państwa, zasądzono od Skarbu na rzecz **K. C., P. C., M. Z. i W. P.** kwoty po 826,56 złotych tytułem poniesionych przez oskarżonych w sprawie wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy i wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążono Skarb Państwa.